

ת"פ 62046/02/18 - מדינת ישראל נגד ברוך איתן זוארץ, יקיר יצחקי, שי אטיא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 62046-02-18 מדינת ישראל נ' זוארץ ואח'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר סיימונס
נגד
הנאשמים 1. ברוך איתן זוארץ
ע"י ב"כ עו"ד ליאור אשכנזי
2. יקיר יצחקי
ע"י ב"כ עו"ד שמעון אמיר
3. שי אטיא
ע"י ב"כ עו"ד שילה דורפמן

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הורשעו בכתב אישום מתוקן, בהתאם להודאתם במסגרת הסכמה דיונית, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה על ידי שניים או יותר בצוותא - לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). הנאשם 2 הורשע בנוסף, בעבירות הפרעה לשוטר - לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.2.18, עת סטפן פולקן (להלן: "**המתלונן**") רכב על אופניים, הבחין בו הנאשם 1 וחשד כי מדובר באופניו שנגנבו ממנו מספר חודשים קודם לכן. הנאשם 1 התקדם לעבר המתלונן, צעק לעברו וניסה לעצור אותו בעודו אוחז באופניים. בנסיבות אלה, הקטין י.מ.ז. (להלן: "**הקטין**") התיז שלוש פעמים גז על פניו של המתלונן, והנאשמים 1 ו-2 משכו ממנו את האופניים. בהמשך, הנאשם 3 סטר למתלונן אשר נפל ארצה. הנאשמים לקחו את האופניים ונמלטו מהמקום. כתוצאה מהאמור, נגרמו למתלונן אדמומיות בעיניים, שטף דם מתחת לעפעף, שריטה ברגלו ושפשוף מעל מותנו. בסמוך לאירוע, בתחנת המשטרה, ביקש השוטר נתן יקוטי מהנאשם 2 לשבת, אך הנאשם הכשילו בכך שסירב לשבת ואף צעק לחבריו על אף שהוסבר לו כי בכך הוא משבש הליכי חקירה. באותן נסיבות איים הנאשם 2 על השוטר, בכך שאמר לו שיטפל בו וכן כי "אם אתה גבר בוא החוצה אני ואתה לבד".

2. ההסכמה אליה הגיע הצדדים לגבי תיקון כתב האישום והודאת הנאשמים בו, הושגה לאחר שנשמעה עדותו של המתלונן במסגרת עדות מוקדמת. עוד הסכימו הצדדים, כי בטרם ישמעו טיעונים לעונש יתקבלו תסקירי שרות

המבחן לגבי כל הנאשמים, כאשר לגבי הנאשמים 2 ו-3 מדובר בתסקירי חובה. לגבי העונש, הצהירה המאשימה כי תגביל עצמה בטיעונה לעונש של מאסר שירוצה בעבודות שרות, והצדדים הסכימו על פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלונן מכל נאשם וכן השבת האופניים לידי. בהקשר זה, הצהירה המאשימה כי אינה יכולה לשלול שהאופניים היו שייכים לנאשם 1 ונגנבו.

3. בהמשך ההליך, צירף הנאשם 2 כתב אישום נוסף, במסגרת ת"פ 43947-11-18, והורשע בעבירות הפרת הוראה חוקית - לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, והחזקת סם לצריכה עצמית - לפי סעיף 7(א)(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973.

בהתאם לעובדות כתב האישום המצורף, ביום 1.10.2018 הפר הנאשם מעצר בית לילי בכך ששהה מחוץ לכתובת מעצר הבית וכן החזיק ברכבו כ- 30 גרם סם מסוג קנאביס לצריכתו העצמית.

4. הנאשם 1 הודיע כי הוא מבקש שלא לקבל תסקיר שרות מבחן ולפיכך התקבלו תסקירים בעניינם של הנאשמים 2 ו-3 בלבד. בהתחשב בבקשות שרות המבחן ובאי כח הנאשמים, עקב בית המשפט אחר הקשר של הנאשמים עם שרות המבחן במשך למעלה משנה.

בהתאם לתסקירים לגבי הנאשם 2, מדובר בצעיר בן 18, אשר החל את מעורבותו השולית החל בגיל 12 ובגיל 16 ריצה מאסר למשך 10 חודשים. שרות המבחן ציין תחילה את התרשמותו מקשיים התנהגותיים וקשיי וויסות, נטיה לאימפולסיביות, רקע של שימוש בסמים, גבולות פנימיים וחיצוניים חלשים, אשר הובילו כולם להערכת רמת סיכון גבוהה להתנהגות אלימה שחומרת תוצאותיה צפויות להיות ברף בינוני. יחד עם זאת, הנאשם 2 קיבל אחריות מלאה על מעשיו, נרתם להליך טיפולי ביחידה להתמכרויות וכן מול שרות המבחן, שיתף פעולה באופן מלא בתהליך הטיפול אשר כלל מסירת בדיקות שתן נקיות והשתתפות בטיפולים פרטניים. שרות המבחן העריך כי הנאשם הצליח להגמיש את עמדותיו, ללמוד לווסת את עצמו, ולהעמיק בנסיבות שהובילו לשימוש בסמים. על אף פתיחת תיק חקירה חדש כנגדו בגין חשד לתקיפת שוטר, שרות המבחן התרשם כי שילוב הנאשם 2 בטיפול מהווה גורם ממתן עבורו ומפחית מהסיכון להישנות עבירות. לפיכך, המליץ שרות המבחן על מסלול שיקומי בדרך של צו מבחן וביצוע של"צ נרחב בהיקף של 220 שעות.

בהתאם לתסקירים שהתקבלו בעניינו של הנאשם 3, מדובר בצעיר בן 20, נעדר עבר פלילי, אשר קיבל אחריות מלאה על מעשיו, חש חרטה עליהם והביע אמפטיה למתלונן. שרות המבחן העריך כבר בתסקירו הראשון, כי רמת הסיכון להתנהגות אלימה מצד הנאשם 3 היא נמוכה וזו צפויה להיות ברף חומרה נמוך. הנאשם 3 השתלב בקבוצה טיפולית בשרות המבחן, שיתף פעולה באופן מלא, והפיק תועלת מהטיפול באופן שהביא להערכה כי רמת הסיכון פחתה וכן שהמשך הטיפול עשוי להפחית עוד את הסיכון להישנות מעשים דומים. שרות המבחן המליץ על מתן צו מבחן למשך שנה וכן ביצוע של"צ בהיקף של 200 שעות.

5. הממונה על עבודות שרות התבקש לערוך חוות דעת לגבי הנאשמים.

הנאשם 1 התייצב לראיות אצל הממונה, אך לא היה מוכן להמתין לתורו, הרים את קולו, הגיב בכעס וסירב

להמתין מחוץ למתחם. בנסיבות אלה לא התקבלה חוות דעת בעניינו, תוך הערכה כי התנהלות זו מעידה על קושי בעמידה בגבולות. נסיון נוסף לערוך ראיון אצל הממונה על עבודות שרות לא צלח, כאשר הממונה הודיע כי הנאשם 1 זומן שוב אך לא התייצב ולא הודיע דבר.

הנאשם 2 התייצב לראיון ללא המסמכים הנדרשים ולפיכך לא נערכה לו חוות דעת. הממונה ציין כי בעת זימונו של הנאשם 2, החל הנאשם לצעוק על הרשמת, לקלל אותה ולטעון כי עליו לבצע של"צ ולא עבודות שרות וכן כי העירה אותו משינה.

הנאשם 3 נמצא כשיר לביצוע עבודות שרות.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות האירוע וטענה כי מדובר בהתנהגות אלימה לצורך פתרון סכסוכים, שיש למגרה. התנהגות הנאשמים פגעה בערכים מוגנים של שלווה נפש המתלונן והציבור, כבוד הגוף והאדם, ואילו העבירות שביצע הנאשם 2 כלפי השוטר פגעו בשמירה על שלטון החוק. עוד טענה, כי יש לתת משקל לנזק שנגרם ולנזק הפוטנציאלי כתוצאה ממעשי הנאשמים. בנסיבות אלה, וכן בהתחשב בעונש המאסר שנגזר על הקטין, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שרות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ואילו לגבי התיק אותו צירף הנאשם 2 טענה כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר.

לגבי הנאשם 1, טענה ב"כ המאשימה כי בהתחשב בעברו הפלילי והיותו לא מתאים לריצוי עבודות שרות, יש להטיל עונש מאסר למשך 9 חודשים.

לגבי הנאשם 2, בהתחשב בעברו הפלילי בגין 15 תיקי אלימות חמורה ורכוש, טענה כי אין לקבל את המלצת שרות המבחן, בין היתר בהתחשב בהתנהלותו למול הממונה על עבודות שרות, ועתרה להטיל עליו עונש מאסר למשך 8 חודשים.

לגבי הנאשם 3, בהתחשב בכך שהוא נעדר עבר פלילי וכן לאור התסקיר החיובי בעניינו, עתרה ב"כ המאשימה להטיל מאסר למשך 4 חודשים שירוצה בעבודות שרות.

לגבי כל הנאשמים, עתרה ב"כ המאשימה, בהתאם להסכמות, להטיל מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪.

7. ב"כ הנאשם 1 טען, כי בעת הצגת ההסכמות בין הצדדים ניתן היה להטיל עד 6 חודשי מאסר בעבודות שרות בלבד, ולכן על המאשימה להגביל עצמה לתקופה זו. לגבי הנאשם, טען כי מדובר באדם צעיר בן 27, אב לשני ילדים קטנים, שזוהי מעורבותו הראשונה בעבירת אלימות. ב"כ הנאשם 1 התמקד ברקע לביצוע העבירה, בנסיבות ביצועה כאירוע ספונטני, בחלקו המינורי של הנאשם 1 במהלכה, וטען כי הנאשם כלל לא תקף פיזית את המתלונן. עוד הוסיף כי אחד מילדיו של הנאשם נכה 100%, אשתו נמצאת בהריון מתקדם והנאשם בעצמו אמור לעבור הליך של ניתוח בכף רגלו בעקבות תאונה. הקטין, אחיו של הנאשם, שחלקו באירוע גדול באופן משמעותי, לו עבר פלילי בגין עבירות אלימות, נדון למאסר של חודש ימים, היא תקופת מעצרו בתיק. ב"כ הנאשם 1 ביקש כי יקבע מתחם

הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בודדים, ובנסיבותיו של הנאשם 1 להסתפק בתקופת מעצרו של כחודש ימים, תוך מתן משקל גם לתקופה בה שהה תחת תנאים מגבילים.

הנאשם 1 בעצמו, טען כי כיום היה נוהג אחרת, בעקבות האירוע "תפס את עצמו בידיים" ומנהל כיום אורח חיים נורמטיבי. עוד הוסיף והביע צער על המקרה.

8. ב"כ הנאשם 2, טען כי הנאשם עבר שינוי דרמטי מאז המקרה ועד היום, כפי שבא לידי ביטוי בתסקירי שרות המבחן. כיום כל עיסוקו הוא חיובי ויש לאמץ את הפן השיקומי לגביו. בנוסף, טען כי חלקו של הנאשם 2 באירוע הוא מינורי, והתקופה בה היה עצור משך כחודשיים ימים מהווה ענישה חסרת פרופורציה לחומרה. לפיכך, עתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

הנאשם 2 בעצמו, הביע צער על המקרה, ואמר כי היה שב לאחור ומתקן את שעשה, לו יכול היה.

9. ב"כ הנאשם 3, טענה כי תסקיר שרות המבחן ברור לחלוטין בהמלצתו לסטות ממתחם הענישה בשל העדר עבר פלילי, קבלת אחריות מוחלטת ושיתוף פעולה מלא עם שרות המבחן לאורך תקופה ארוכה. בהתחשב בחלקו של הנאשם 3 בביצוע העברה ובמצבו הנוכחי, עתרה לאמץ את המלצת שרות המבחן.

הנאשם 3 בעצמו, הביע חרטה, טען שעבר שינוי ולמד ממה שהיה.

דין והכרעה

מתחמי הענישה

10. אדם הפוגע פיזית באחר, פוגע בזכות כל אדם לבטחון גופו, לאוטונומית הגוף ולשלוות נפשו. אלימות מותרת לא פעם צלקות נפשיות קשות מאלה הגופניות.

בית המשפט העליון עמד לא פעם על תפקיד בית המשפט במקרים של פתרון סכסוכים בדרך אלימה:

"נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרים בדרך האלימות, בין אם הם עושים שימוש במקל ובין אם הם עושים שימוש בסכין או בכלי משחית אחר"
(ע"פ 1892/15 אימאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 11(31.5.2015)).

יחד עם זאת, הפסיקה הנוהגת בעבירות אלימות מציבה רמות ענישה שונות במקרים שונים, זאת בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של המבצע. עבירות האלימות משקפות מנעד רחב ביותר של נסיבות המביא לפסיקה נרחבת בהתאם. לפיכך, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות המשתנות של המקרה בעת קביעת מתחם הענישה (ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (5.6.13)).

בחינת המקרה הנדון, מעלה כי לצד החומרה בה יש לראות תקיפה הגורמת חבלה בצוותא, נסיבות המקרה אינן מצויות

ברף גבוה של ביצוע עבירה זו: מדובר באירוע ספונטני, שלא כלל תכנון מוקדם, חבירה מוקדמת או שימוש בכלי תקיפה, כשהרקע הוא חשד הנאשם 1 כי המתלונן עושה שימוש באופניים שנגנבו ממנו. אין מדובר באלימות מתוך מניע של בצע כסף או מניע עברייני אחר, כאשר אף המאשימה לא ייחסה לנאשמים עבירת גניבה ולא שללה כי יתכן שמדובר באופניו של הנאשם 1 אשר נגנבו ממנו. בנוסף, האלימות בה נקטו הנאשמים מצויה ברף נמוך של אלימות: הנאשמים 1 ו-2 כלל לא פגעו פיזית במתלונן אלא משכו ממנו את האופניים, הנאשם 3 סטר לו בלבד, ואילו האלימות החמורה במהלך האירוע בוצעה על ידי הקטין אשר ריסס את פני המתלונן שלוש פעמים. עיקר החבלות שנגרמו למתלונן הן הפגיעה בעיניו כתוצאה מריסוס זה. באופן דומה, אף פוטנציאל הפגיעה במתלונן הוא נמוך ביותר בנסיבות אלה. אמנם, הנאשמים הורשעו בביצוע מכלול העבירה בצוותא, אך יש לתת משקל לחלקם היחסי בביצוע האלימות.

לגבי הנאשם 2, אשר ביצע עבירות נוספות בתחנת המשטרה, אני מוצא כי עבירות הכשלת שוטר ואיומים כלפיו, פוגעות ביכולת אנשי אכיפת החוק לבצע את תפקידם ובכך למעשה פוגעות בשלום הציבור ובבטחונו. יש לראות חומרה יתרה באיומים כלפי שוטר במהלך ביצוע תפקידו. לצד זאת, עבירת הכשלת השוטר מצויה ברף נמוך, כאשר באה לידי ביטוי בסירוב הנאשם 2 לשבת.

11. כאמור לעיל, הפסיקה הנוהגת משתנה בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של מבצע העבירה. הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, עסקה בנסיבות של עבירות אלימות שונות לחלוטין מבחינת הרקע, זהות קורבן העבירה ועוצמת האלימות שננקטה. בפסק דין שהציגה, מדובר היה בשני מקרי אלימות של נאשם כנגד ידירתו. באחד מהם, משך הנאשם בשיערה בחוזקה עד שהשיער נתלש, סטר לה ומשך שוב בשיערה באופן שגרם לה שטף דם בעין, רגישות בקרקפת ושריטות ביד. במקרה השני בו הורשע אותו נאשם, הוא משך שוב בשיערה של המתלוננת בחוזקה, אחז בצווארה וחדל מכך רק לאחר שאמרה לו כי הוא מכאיב לה. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר בעבודות שרות ועד מאסר למשך 18 חודשים. קשה ללמוד מפסיקה זו לגבי המקרה הנדון, לנוכח נסיבות ביצוע העבירה.

פסק דין ממנו ניתן ללמוד למקרה שבפני על הפסיקה הנוהגת, קבע מתחם ענישה, על יסוד נסיבות ביצוע העבירה, שתחילתו במאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר, זאת בגין עבירת תקיפה בצוותא בנסיבות החמורות מאלה של המקרה הנדון, במהלכה הותקף נתין זר בצוותא במכות לראשו ובבעיטות לגופו ונזקק לטיפול רפואי (עפ"ג"ת"א) 22863-12-13 **מדינת ישראל נ' אוראל גואטה** (17.02.2014).

לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה בתיק העיקרי לגבי הנאשמים 1 ו-3 נע בין מאסר מותנה ועד מאסר למשך 9 חודשים, ואילו זה של הנאשם 2 נע בין תקופה קצרה של מאסר בעבודות שרות ועד ל-12 חודשי מאסר, כל זאת לצד ענישה נלווית של מאסר מותנה ופיצוי.

אשר לתיק אותו צירף הנאשם 2, אני מוצא כי עבירת הפרת הוראה חוקית פוגעת ביכולתו האפקטיבית של בית המשפט להשתמש באמצעים שפגיעתם פחותה ביחס למעצר נאשמים, ואילו עבירת החזקת הסם לצריכה עצמית היא בעלת פוטנציאל פגיעה בסובבים את צרכן הסם. יחד עם זאת, מדובר בעבירות שאינן מהחמורות, אשר אף העונש הנהוג בצדן אינו מחמיר. לפיכך, אני קובע כי מתחם הענישה בגין תיק זה נע בין מאסר מותנה ועד ל-6 חודשי מאסר.

12. הקטין המעורב בביצוע העבירה, בן 17 באותה עת, הורשע ונדון במסגרת הסדר טיעון למאסר כמניין ימי מעצרו - 36 ימים. אמנם, יש לתת משקל לעונש שהוטל על אחד הנאשמים המעורבים בביצוע עבירה בצוותא, במסגרת עיקרון אחדות הענישה, ואף להתייחס לכך שהנאשמים שבפני הם בגירים לעומת הקטין, אולם עיקרון זה "הוא שיקול אחד במכלול השיקולים שיש לאזנם במטרה להגשים את תכלית הענישה. עיקרון אחדות הענישה אינו מחייב את בית המשפט לגזור עונשים לפי שוויון אריתמטי, מקום שנסיבות ושיקולים נוספים מטים את הכף לעבר הבחנה בין עונשים במקרים דומים זה לזה" (ע"פ 207/16 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 17, 15.10.2017), שם אישר בית המשפט העליון את האבחנה בין המעורבים בשל חלקו של אחד מהם במעשים, אשר היה הנמוך ביותר מבין כלל בני החבורה).

במקרה זה, קשה למצוא קירבה בין מידת האלימות בה נקט הקטין, אשר בהתאם לכתב האישום שבפני ריסס את המתלונן שלוש פעמים בפניו וגרם לחבלה בעינו, לעומת הנאשמים 1 ו-2 אשר משכו את האופניים עליהם רכב המתלונן והנאשם 3 אשר סטר לו.

כך, גם אם מדובר בתקיפה שבוצעה בצוותא, הרי שמידת האלימות בה נקט הקטין מציבה את מידת אשמו ברף גבוה מזה של הנאשמים שבפני:

"תלמוד לומר - מקרים שבהם ביצוע העבירה נעשה באופן דומה, אף מקום שבו בוצעה העבירה בצוותא חדא, אין זה מן הנמנע שיוטל גזר דין שונה לכל אחד מהמעורבים, והכל - לפי נסיבות ביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם"
(ע"פ 2099/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 56 (22.5.2016)).

על בסיס זה, הצורך בבחינת נסיבות ביצוע העבירה, חלקו של כל נאשם בה ומידת אשמו,

אישר בית המשפט העליון אבחנה בין מבצעי אותה עבירה:

"צדק בית המשפט המחוזי משהטיל עונש שונה על השניים, נוכח תפקידם השונה במהלך העבירה, נוכח העובדה שהמערער השתמש בנשק קר, ונוכח העבירה הנוספת המיוחסת למערער היא עבירת האיזמים"
(ע"פ 6453/12 שוקי הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.05.2013)).

בנוסף, כנהוג בבית המשפט לנוער לגביו לא חל תיקון 113 לחוק העונשין, לא נקבע באותו עניין מתחם ענישה, אלא בית המשפט החליט לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, תוך התייחסות אף לנסיבותיו האישיות של הקטין אשר לא יפורטו בגזר דין זה.

לפיכך, גם אם יש להקנות משקל מסוים לעונש שהוטל על הקטין, הרי שבהתחשב בהבדלים בין חלקו בביצוע העבירה לחלקם של האחרים וכן בנסיבות גזירת עונשו כמפורט - אין בכך לשנות דבר ממתחמי הענישה שנקבעו.

נאשם 1

13. התנהלות הנאשם 1 במשרדי הממונה על עבודות שרות, מצביעה על קושי בהצבת גבולות. בנוסף, הנאשם 1 הורשע בעברו בגין עבירות סמים, רכוש זיוף ואף ריצה מאסרים בפועל. יחד עם זאת, הרשעתו האחרונה היא בגין אירוע משנת 2014, והרשעתו הנוכחית היא הראשונה בגין עבירת אלימות כלפי גופו של אחר. הנאשם הודה, קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה. יש לתת משקל נוסף להשפעת העונש שיוטל על הנאשם 1 ועל משפחתו הקרובה: מדובר בצעיר בן 27, אב לילדים קטנים, שאחד מהם נכה וזקוק לסיוע, וכן אשת הנאשם נמצאת בשלבי הריון מתקדם. הנאשם 1 עובד ומפרנס את משפחתו הצעירה.

לאחר ששקלתי נסיבות אלה, אני מוצא כי יש למקם את הנאשם 1 בשליש התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו.

לפיכך, אני מטיל על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך חודש ימים, בניכוי ימי מעצרו. למען הסר ספק, הנאשם 1 סיים לרצות את מאסרו.
- ב. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.20.

הנאשם 2

14. הנאשם 2 הורשע בעברו בבית המשפט לנוער במסגרת צירוף של 15 אירועים שונים, בעבירות אלימות ורכוש אותו ביצע החל מגיל 12 ועד גיל 15, הרשעה בגינה ריצה מאסר בפועל. יחד עם זאת, יש לתת משקל משמעותי להליך שעבר הנאשם במסגרת התיק שבפני ולגילו הצעיר, כאשר ביצע את העבירה בתיק העיקרי בעת שמלאו לו 18 ושלושה שבועות, ואילו את העבירות בתיק שצירף ביצע כעבור כשלושה חודשים. במסגרת ההליך הנוכחי, ליוו בית המשפט ושרות המבחן את הנאשם 2 לאורך חודשים ארוכים בתהליך טיפולי אשר החל בהתרשמות מדפוסים בעייתיים ביותר, של קשיי התנהגות וויסות, רקע של שימוש בסמים ונטיה לאימפולסיביות. הנאשם 2 ניצל את ההליך, נאחז בהזדמנות שניתנה לו ונרתם לטיפול באופן מלא, בתהליך שכלל טיפול ביחידה להתמכרויות ובשרות המבחן בדפוס התנהגותו הבעייתיים. טיפולים אלה נשאו פרי והביאו לשינוי של הפסקת שימוש בסמים, לימוד וויסות עצמי ועוד. ניתן ללמוד מהתנהלות הנאשם 2 למול הממונה על עבודות שרות וכן מתיק החקירה שנפתח כנגדו כמפורט בתסקיר, כי הוא מצוי בעיצומו של תהליך משמעותי, אך כל הנמקות שרות המבחן מצביעות על סיכויי שיקום טובים. גילו הצעיר של הנאשם ושיתוף הפעולה החיובי לאורך זמן ממושך עם גופי השיקום, מבססים מסקנה זו. מגמה זו יש להמשיך, בדרך של ענישה ממשית ונרחבת אך כזו שלא תפגע בתהליך. בנסיבות כוללות אלה, ותוך מתן משקל נוסף לכך שהנאשם 2 היה עצור במסגרת התיק העיקרי במשך כחודשיים ימים, אני מוצא כי יש לחרוג בעניינו לקולא ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקומו.

לפיכך, אני מקבל את המלצת שרות המבחן ומטיל על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.

ב. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.20.

ד. של"צ למשך 220 שעות, בהתאם לתכנית שערך שרות המבחן. השל"צ יחל לאחר יום 1.2.20.

ה. צו מבחן למשך שנה.

בית המשפט הבהיר לנאשם 2 את משמעות אי עמידה בצו השל"צ ובצו המבחן, לרבות חידוש ההליך וגזירת עונשו.

הנאשם 3

15. הנאשם 3, צעיר בן 19 בעת ביצוע העבירה, נעדר כל עבר פלילי, קיבל אחריות מלאה על מעשיו. אמנם, הנאשם 3 הוא שסטר למתלונן, בעוד הנאשמים 1 ו-2 משכו את אופניו ולא היו במגע פיזי איתו, אך מדובר באירוע חריג שאינו משקף את התנהגותו ותפיסותיו. לפיכך, הנאשם 3 הביע חרטה כנה ואמפטיה כלפי המתלונן, וניתן לקבל את התרשמות שרות המבחן מסיכון נמוך הנשקף מצדו. ניתן עוד להתרשם מאופן השתלבות הנאשם 3 בהליך טיפולי ממושך במסגרת שרות המבחן, ממנו הפיק תועלת ואשר הביא להפחתה נוספת בסכנה להישנות מעשים דומים. בנסיבות אלה, ובהתחשב אף בתקופת מעצרו למשך שבועיים במסגרת הליך זה, אני מוצא כי יש לאמץ את המלצות שרות המבחן בעניינו.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם 3 את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.

ב. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.20.

ד. של"צ למשך 200 שעות, בהתאם לתכנית שרות המבחן. השל"צ יחל לאחר יום 1.2.20.

ה. צו מבחן למשך שנה.

בית המשפט הבהיר לנאשם 3 את משמעות אי עמידה בצו השל"צ ובצו המבחן, לרבות חידוש ההליך וגזירת עונשו.

המזכירות תודיע לשרות המבחן.

האופניים יוחזרו למתלונן. המאשימה תמציא את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט תוך 10 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

עמוד 8

ניתן היום, י"ט כסלו תש"פ, 17 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.